

kræftes eller i værste fald kan afdækkes, så der kan skrives til handling i forhold til problemet.

Svar (27/8 03)

Socialministeren (Henriette Kjær):

Da Socialministeriet ikke har de ønskede oplysninger, er Indenrigs- og Sundhedsministeriet spurgt om, de via Sundhedsstyrelsen og embedslægerne kan levere oplysningerne.

Når der foreligger svar fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil spørgsmålet blive endeligt besvaret.

Spm. nr. S 4032

Til socialministeren (25/7 03) af:

René Skau Björnsson (S):

»Kan ministeren bekræfte, at kommunen har pligt til at tage initiativ til en konkret vurdering af, om personer, der eventuelt kan være omfattet af personkredsen for servicelovens § 84, har merudgifter i tilstrækkeligt omfang til en eventuel bevilling, samt hvad konsekvensen er, hvis kommunen ikke har taget et sådant initiativ?«

Begrundelse

I forbindelse med førtidspensionsreformen blev der indført nye regler om dækning af merudgifter efter servicelovens § 84. Reglerne indebærer, at en større personkreds er berettiget til dækning af flere merudgifter end tidligere.

For mange mennesker er lovgivningen og de mere detaljerede regelsæt i vejledningerne imidlertid komplicerede og uoverskuelige, og navnlig samspillet og afgrænsningen mellem de forskellige regler (f.eks. pleje- og bistandstillæg, servicelovens § 84 og servicelovens § 77, (jf. vejledningens punkt 71) kan være umulige at forstå uden særlige forudsætninger.

Derfor kan det være vanskeligt for den enkelte bruger at danne sig et overblik over de rettigheder, man har. Ikke mindst fordi brugergruppen også omfatter personer med dårlige forudsætninger for at forstå komplicerede sammenhænge.

Det ønskes derfor præciseret, at det er et kommunalt ansvar, at man modtager den hjælp efter servicelovens §84, man er berettiget til.

Der er allerede nu eksempler på kommuner, som intet har foretaget sig i forhold til potentielle brugere af servicelovens § 84, og som derfor allerede indtil nu er blevet snydt for f.eks. 1.500 skattefri kroner pr. måned siden reglerne trådte i kraft den 1. januar 2003.

Det ønskes derfor også præciseret, at kommunal passivitet ikke må stille den enkelte bruger ringere, og i den forbindelse hvilke rettigheder man har, når en manglende bevilling skyldes, at man ikke selv har kendt sine rettigheder, og når kommunen ikke har taget noget initiativ.

Svar (20/8 03)

Socialministeren (Henriette Kjær):

Efter § 5 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (retssikkerhedsloven) skal kommunen og amtskommunen behandle ansøgninger og spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der findes for at give hjælp efter den sociale lovgivning. Kommunen er herunder forpligtet til at rådgive og vejlede borgeren inden for sit eget område.

Det vil sige, at en ansøgning om hjælp skal behandles bredt og ikke kun i forhold til den konkrete form for hjælp, som en borger har søgt om. Når en borger henvender sig til kommunen for at få hjælp, skal kommunen således også gøre borgeren opmærksom på, at der kan søges hjælp til dækning af merudgifter efter servicelovens § 84, hvis borgeren falder inden for målgruppen af potentielle ansøgere til ydelsen.

Bekendtgørelse nr. 1098 af 11. december 2002 om metode for god sagsbehandling ved vurdering af nedsat funktionsevne som grundlag for tildeling af handicapkompenserende ydelser efter servicelovens bestemmelser har bl.a. til formål at sikre, at der foretages en helhedsvurdering af den samlede livssituation for borgeren og dennes familie og at styrke borgerens retssikkerhed i overensstemmelse med god forvaltnings-sik. Socialministeriet har i tilknytning til bekendtgørelsen udarbejdet en vejledning, der indeholder metodiske anvisninger på behandling af sager om handicapkompenserende ydelser.

Efter praksis i Den Sociale Ankestyrelse kan manglende eller mangelfuld vejledning betyde, at der skal træffes en ny afgørelse, der retter op på den manglende eller forkerte vejledning, så